

LOV OG EVANGELIUM

Nr. 9

NOVEMBER 2001

37. årgang

Alt er ferdig, kom til Jesus!

Av Celso Valdiglesias, Peru

Har du noen gang holdt på å drukne? I så fall, hvordan ble du reddet?

Vi vet at en som holder på å drukne, som regel får panikk og kaver av alle krefter for å komme seg til land. Hvis sjøen går høy, fører det til en forgyeves kamp mot bølgene og minsker håpet om redning. Profesjonelle redningsmenn får opplæring i hvordan de skal nærme seg en forulykket som er grepet av panikk og sette vedkommende ut av spill for å redde ham. Det samme må Jesus gjøre med oss!

Nå er det slik at Kristus døde for å frelse oss. Hvorfor er det da så mange som strever med å frelse seg selv? Hvis vi selv kunne frelse våre sjeler, hadde det ikke vært nødvendig at Kristus døde.

Men Jesus sier: «For Menneskesønnen er kommet for å søke og frelse det som var fortapt.» (Luk 19:10) Frelsen er en gave til de fortapte. Hva koster en gave? Nei, en gave er ikke til salgs, en gave kan ikke kjøpes. Og til Kristi gave kan du heller ikke gjøre deg fortjent. Mange er nok klar over at Kristus døde for å frelse dem, men like fullt tenker de at de selv må gjøre noe i

tillegg for å være sikker på å bli frelst.

Her kommer religionen inn. Folk tenker at Kristi verk pluss min egen religiøsitet skal sikre min frelse. Slik blir religionen menneskets egen anstrengelse for å tilfredsstille Gud. Menneskets egen vei til Gud består av et knippe med regler, bud og seremonier og gjerne et ønske om å være snill og grei og føle seg vel.

Dette ser vi klart i vårt folk. Mange tviholder på sin religion og sier at som de har levd vil de dø. Det kommer ikke på tale å skifte religion, deres trøst er at deres religion og kirke skal frelse sjelen.

Andre understreker at de ikke har gjort sin neste noe vondt, de har verken stjålet eller myrdet og i det store og det hele holdt de ti bud. De har sin trøst i at de holder lovens bud, går på gudstjeneste og gir kollekt.

Ja, det er mulig å være både ærlig og moralsk, religiøs og lovlydig, ja endog et forbilde for andre – slik Nikodemus var det som religiøs leder på Jesu tid – men likevel ikke være frelst!

Hvor er du som aldri bryter et bud? Hvor er du som aldri synder? Bibelen sier at et slikt menneske finnes ikke. Alle har syndet og kommer til kort båt-

Bladet LOV og EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes til kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes **ekspedisjonen** v/Dag Rune Lid, 5600 Norheim-sund, tlf./fax. 56 55 26 72. E-post: drlid@online.no

Ansvarlig for bladet:
Red.nemnda ved form. Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70
E-post: jesp@c2i.net

Faste medarbeidere i bladet:
Per Bergene Holm og Dag Rune Lid.

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytre misjonsarbeid i Peru.

Formann: Karl B. Bø, Vistnesveien. 13,
4070 Randaberg, tlf./fax 51 41 87 46

Sekretær: Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70

Kasserer: Torunn Ånestad, Kydland,
4360 Varhaug, tlf. 51 43 04 06
Bankgiro 3204 10 10222

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig- og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer. 6.16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: 3160 Stokke
tlf. 33 36 17 70, fax 33 36 17 71
Bankgiro 2490 45 39496
E-post: pbholm@online.no
Rektor: Per Bergene Holm,
3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96

INTERNETT: www.nll.no

de i tanker, ord og gjerninger. Og husk at snubler du i et bud, så er du skyldig i dem alle! (Jak 2:10)

Mange mener kristendom er en religion som krever gode gjerninger av oss, og blir derfor opptatt med hva de skal gjøre. Det er et djevelens bedrag at frelsen oppnås ved å gjøre! Det er nemlig ikke mer å gjøre! Alt er gjort!

En gang stilte en troende følgende spørsmål til en mann: «Er du en kristen?» Han svarte at vel, han forsøkte i det minste. Da fortsatte den troende med et nytt spørsmål: «Har du noen gang forsøkt å bli en elefant?»

Nei, ingen kan med all sin kraft og innsats forvandle seg til en elefant. Like lite kan et menneske ved egen anstrengelse bli en kristen. Sannheten er at vi absolutt ingenting kan gjøre for å oppnå fortjeneste hos Gud. Bibelen lærer oss at selv våre edleste gjerninger er besmittet av synd. (Rom 3:10, Jes 64:6)

Hvordan kan vi da bli frelst? Bibelen sier: «For av nåde er dere frelst, ved tro. Og dette er ikke av dere selv, det er Guds gave.» (Ef 2:8) Saken er at Jesus er selve frelsen. Ved tro på ham blir du frelst! (Apg 16:31) Så lett har Gud gjort det for meg og deg. Han har selv gjort alt. Du trenger ikke gjøre noe. Du kan komme til Jesus akkurat som du er, for frelsen, den er av nåde!

Gud elsket oss mens vi ennå var syndere, slik Skriften sier: «Men Gud viser sin kjærlighet til oss ved at Kristus døde for oss mens vi ennå var syndere.» (Rom 5:8) Frelsen er en gave, en presang fra Gud. Det kostet Gud ufattelig å se sin sønn lide i vårt sted. For deg og meg har frelsesverket ingen kostnad. Frelsen er absolutt gratis, den er av nåde, den kan ikke fortjenes

eller kjøpes. Skulle den fortjenest, ville den ikke lenger være en gave, da ville det være Guds plikt å lønne oss med nåde etter fortjeneste. Men Gud skylder ingen noe som helst. Hans gave må du ta imot aldeles ufortjent!

Hvordan kan denne Guds gave bli din? Jo, ved tro!

Vår delaktighet i frelsen er utelukkende å ta imot den nåde Gud selv har tilveiebrakt for oss. Troen er den tomme hånd som strekkes frem for å ta imot Guds gave. Uten tro er det umulig å takke Gud.

Hva er tro?

Her tar mange feil, og det finnes mange slags tro som verken frelser eller forandrer menneskers liv.

Det finnes en intellektuell tro. Naturligvis tror vi på den kunnskap vi har om historiske eller religiøse hendelser. Vi har lært og tror derfor at Pizarro inntok Peru. På samme vis tror jeg på Guds eksistens og er ingen ateist eller fanatiker. Men denne tro påvirker på ingen måte vårt moralske eller åndelige liv, og frelser heller ingen.

Det finnes også en bekvemmelighetstro. Den kommer til Gud for å søke egne og jordiske fordeler. Slik tro

frelser ingen.

Den bibelske tro, derimot, er hjertets tillit til Kristus som betalte vår gjeld hos Gud, – vissheten om at Gud for Kristi skyld har tilgitt alle våre synder. Denne tro forkaster all egen kraft og tillit til eget strev for å oppnå frelsen. Den finner hvile i bibelord som dette: «Det er et troverdig ord, fullt verdt å motta: Kristus Jesus kom til verden for å frelse syndere, og blant dem er jeg den største.» (1Tim 1:15)

Vi kan tenke på røveren på korset. Hva gjorde han? Han kunne ikke stige ned av korset for å bli døpt, han kunne ikke få gitt så og så mye til Guds rike, han kunne ikke få gjort gode gjerninger i Guds navn. Nei han kunne verken gjøre eller betale noe, han måtte simpelthen bare tro og fatte tillit til Jesu ord, – og ble frelst!

Å tro er å si: «Jeg tror at Jesus har tatt min plass, at han døde for meg for å frelse meg; og jeg får uforskyldt ta imot Guds gave som er evig liv.»

Mitt råd til deg er at du ber Jesus om å frelse deg. Be ham ta seg av ditt liv. Vent alt av ham! Han har lovet å ta bort all din synd og gi deg evig liv.

Amen.

Til norsk v/Jon Espeland

Innholdsfortegnelse ~ Lov og Evangelium, november 2001:

Alt er ferdig, kom til Jesus! Av Celso Valdiglesias, Peru	side 1
Våk! Av Karl Notøy	side 4
Hellig-Mads på dans. Fra dansk	side 5
Guds trøst til deg er Jesus Kristus. Av Olav Hermod Kydland	side 9
Nyttårsleir på Bibelskolen på Fossnes	side 9
Forkynnar Godtfred Nygård til minne	side 10
Gud er sitt folks lys, vandre i dette lys! Av Eusebio Alvis, Peru	side 11
Frigjort! Av Søren Pederson (1852-1923)	side 12
Du må fødes på nytt! Av Jacob Traasdahl (1838-1903)	side 16

Våk!

Av Karl Notøy

Oppfordringen til å våke står sentralt i Bibelen. Jesus formaner oss mange ganger i Skriften til å våke og be. Og Jesus måtte refse sine disipler: «Så var dere da ikke i stand til å våke én time med meg!» Matt 26:40.

Er det noe som særpreger vår tid, så er det likegyldighet. Det preger også den åndelige situasjon. Kristenlivet kommer i andre rekke. Søvnens holder på spre seg i de kristne rekker. Vi trenger som aldri før å rope ut et **Våk!** over Norge; at vi må våkne opp før lysestaken blir tatt bort fra oss og at vi er våkne for det ansvar vi har som kristenfolk.

Måtte vi også være våkne for det alvor at livet har to mål, og at det bare er helvete vi sovner oss inn i. Og likevel har søvnen så lett for å ta oss i hverdagen.

Endog på møteuker, med velformulerte taler og veldresserte sangkor, kan vi bli dysset inn i søvnen. «Det er ikke så farlig, det er nåde å få,» sies det.

Jeg er redd for at mye av den forkynnelse vi møter i dag ikke vekker oss opp. Det det gjelder er å samle mest mulig folk, og så kommer anstøtet bort.

«Derfor sier Skriften: Våkn opp, du som sover! Stå opp fra de døde, og Kristus skal lyse for deg.» (Ef

5:14) Det er ikke bestandig, så behagelig å bli vekket, men det er nødvendig! Vi trenger å leve i veknelsen, at Guds ord får vekke oss opp og gjøre sin gjerning i oss.

Mens Kirken og misjonsorganisasjonene verdsliggjøres, sover den som skulle stå på murene. Mens vårt kjære fedreland er på full fart inn i hedenskapet, sover vekterne sin «tornerosesøvn».

La oss våkne opp å gå inn i bønnekampen! La oss våkne opp å se at vi er på veg bort fra den levende kristendom!

Men først og fremst lyder et «**våkn opp!**» til meg personlig, – at jeg får se hvor verdsliggjort jeg egentlig er. Det står så alvorlig i lignelsen om de fem gode og de fem dårlige jomfruer at de sovnet alle. Endetiden blir på en spesiell måte søvnens tid. Sangeren bønn må bli min bønn: «Dra meg o Jesus inn i din favn.»

Måtte Ordet få stoppe meg opp og redde meg fra sløvhets og likegyldighet! Måtte Jesus få tenne meg på nytt! Måtte han få dyktiggjøre meg, ham til ære og hans rike til gagn!

Den som sover får ikke gjort noe i Guds rike, nei han blir bare liggende i vegen.

L&E

En merkelig tildragelse:
Hellig-Mads på dans

eller
Åndelig vekkelse i et bryllup.

Av misjonær N. Rask

Vi gjengir her en artikkel hentet fra en liten traktat på gotisk som vi har fått tak i fra Universitetsbiblioteket i København. Utgivelsesår er ukjent, men den er sannsynligvis utgitt i 2. halvdel av 1800-tallet. Artikkelene er oversatt fra dansk.

Red.

Dette er en virkelig hendelse som skjedde på øya Fyn i Danmark for en tid siden.

Det stod meget sørgelig til med det kristne liv på denne tid, såvel på Fyn som på andre steder i Danmark. Som en følge av den rådende rasjonalistiske tidsånd, hadde åndelig død og likegyldighet i den grad grepet om seg, at det var en stor sjeldenhet å finne et menneske på den tid som hadde noen bekymring for sin sjels salighet. En slik unntagelse hadde man imidlertid på Fyn i en gammel, ugift mann med navn Mads, eller som folk gjerne kalte ham: «Hellig-Mads», et navn som sant nok ble gitt ham som et spotte-navn, men som allikevel ga uttrykk for den aktelse folk uvilkarlig nærer for denne alvorlige og ydmyke mann. Mads hørte nemlig til disse solide, gammeldagse kristne som ikke kan annet enn å skape respekt i deres omgivelser ved deres kjærlige opp-

riktighet og deres fordringsløse, saktmodige vesen.

Mads hadde for vane å gå fra by til by på Fyn og selge kristne bøker. Der han overnattet, pleide vanligvis mange mennesker samles, delvis av nysgjerrighet, og delvis av en underlig, uforståelig interesse for denne mann. Ved slike anledninger talte han på en hjertelig, enfoldig og gripende måte om det ene nødvendige. Men det gikk her som det desverre ofte går, når Guds råd om synderes frelse forkynnes, så tar få eller ingen det til sitt hjerte. De mente, at det kunne være greit nok å tale med eller høre på «Hellig-Mads», bare man ikke ga seg til å gruble over «hans besynderlige og egne meninger».

Det hendte en gang at Mads på sin vandring sent en kveld kom til en gård der det var bryllup. Hadde han visst dette, hadde han ikke gått inn, sa han siden. Han kom inn i spise-stuen hvor han som vanlig bød frem sine bibler og kristne bøker, men fant ingen kjøpere. Alle hadde bøker nok, og Mads hadde dessuten ingen «morsomme» bøker, sa de. Imidlertid begynte de å ville oppvarte den uventede gjest. Først skulle han ha en «snaps», men han svarte: «Nei, jeg takker så mye, men brennevin er

gift, og jeg drikker dessuten ikke berusende drikk.» Så bad de ham sette seg til det dekkede bord for å spise, hvorpå han svarte: «Ja takk, mat kan jeg nok trenge, for jeg er sulten.»

Ryktet om at «Hellig-Mads» var kommet til bryllupet, gikk som en løpeild fra munn til munn blant de tallrike gjester, og mens han spiste, la man i dagligstuen opp plan om hvordan man best kunne drive spetakkel med «Hellig-Mads» og holde moro med ham. De ble fort enige om at han skulle danse med dem, for de visste at han ville komme i slik en klemme, at de nok skulle få noe å le av. Var han først kommet til bryllup, skulle han ikke komme derfra før det kunne sies at han hadde danset!

Da han var ferdig med å spise, bad man ham høflig om å komme inn i rommet over gangen, og han ble således ført inn i dansestuen, der de just hadde avbrutt dansen for å ta imot den nye gjest. Alle tilstedeværende samlet seg om ham med anmodning om at Mads i kveld skulle ta seg en dans. Han unnskyldte seg naturligvis, i det han sa at han ikke kunne danse, og at han dessuten mente at det som de her hadde for seg, var en syndig fornøyelse som han for sin samvittighets skyld ikke kunne ta del i, siden han ikke med vitende og vilje kunne gjøre noe som han mente var synd. Men alle innvendinger var nytteløse. «Mads skulle danse i aften enten han ville eller ikke,» lød det fra alle kanter. «Han hadde ikke større skade av å delta i ungdommens fornøyer enn andre hederlige folk; danse skulle han!»

Under lignende overtalelser og trusler tok en dame ham i armen og flere hjalp til, og snart var Mads midt i kretsen, mens de uavlatelig maste på ham, at danse skulle han! Men stykket som skulle spilles, kunne han få lov til å bestemme selv. Nå inngav Guds Ånd Mads en lykkelig tanke. På spørsmål om spillemennene virkelig mente at de ville spille det stykket han forlangte, svarte de et meget bestemt «Ja».

«Når så er,» sa Mads, «vil jeg føye dere.» Hele den store skare av bryllupsgjester hadde samlet seg i dansesalen, for å betrakte dette opptog, og av smilet i alle ansikter kunne man lese hvor de gledet seg til å bli vitner til «Hellig-Mads» på dans, mens alle var i spent forventning om hvilket stykke Mads kom til å forlange.

Med høytidelig alvor bad nå Mads spillemennene spille:

*Jesus dine dype vunder
Og din smertefulle død
Trøster mig i alle stunder
Udi livs- og sjelenød!*

*Falder noget ondt meg ind
Straks jeg tenker i mitt sind
På din pine, som forbyder
Mig at drive skjæmt med lyder.*

Dette var for denne forsamling noe så uventet, at alle ble stående som truffet av lynet, mens spillemennene forlegent svarte: «Nei slikt kan vi ikke spille.» «Men kan ikke dere spille den, så kan jeg synge den,» svarte Mads, og så stemte han i på sitt enkle vis denne for anledningen

så passende salme. Det bør her bemerkes, at Mads var en fortreffelig sanger, med en sterk, klar og dyp stemme, slik at hans sang i dansestuen denne aften ingenlunde var uskikket til å minne om basunens lyd, som en dag skal vekke og kalle sammen den utallige skare til det store møte.

Det ble stille, og Mads tidde først da han hadde sunget hele denne vidunderlige salme til ende. Den vekkende sannhet og den troens frimodighet som salmen vitner om, hadde en forunderlig virkning. Hvert ord falt med blytung vekt på de nylig av verdens lyst så berusede sjeler. De herlige sannheter, båret frem på tone-nes vinger, lød som røsten fra en annen verden for de nylig så lettsindige ører.

Salmen var slutt, men den dype, høytidelige stillhet ble værende i dansesalen, bare avbrutt nå og da av sukk, tårer og hulkegråt. Midt i flokken stod den enkle, ærlige og beskjedne Mads, og da ingen andre brøt tausheten, begynte han å tale til forsamlingen om synderes omvendelse fra mørket til lyset, fra Satans makt til Gud, og om Frelserens hyrdekjærlighet til alle fortapte får.

Fiolinen ble båret bort og Bibelen ble hentet i stedet, og hele natten luktes intet øye i bryllupssalen. Sjelenes frelse var gjenstand for alles samtale, og ingen tenkte mer på å drive spott med «Hellig-Mads» som nå var blitt hedersgjesten.

En stor og dyp åndelig vekkelse var følgen av dette Mads's uventede

bryllupsbesøk, og Guds Ånd fikk lede dem i slike spor, at dette sted, hvor denne tildragelse skjedde, enda den dag i dag utmerker seg fremfor andre steder på Fyn, hva kristent liv og åndelig innsikt angår hos innbyggerne. Enda lever en gudfryktig, gammel olding på Fyn (dersom han ikke skulle være død i inneværende år), som var en av bryllupsgjestene, og den natt for første gang fikk sine øyne åpnet for synd og nåde, og han kan derfor som øyenvitne fortelle historien om «Hellig-Mads» på dans.

Ta denne fortelling til hjertet, især du lettsindige og forfengelige ungdom, og enhver som ikke tror at den nå alminnelig brukte dans og spill, sammen med andre kjødelige fornøyer, er synd. Dette trodde heller ikke de feststemte bryllupsfolk i denne fortelling, men da de fikk sine åndelige øyne opplatt og ble vekket opp av syndens rus, da fikk de se og erkjenne at det var synd, og at det ikke kunne bestå sammen med Sannhetens ord eller tas inn i Jesu forening.

Her ser vi også frukten av når det med liv og kraft blir talt til omvendelse og syndenes forlatelse ved troen på Herren Jesus. Vi ser også at Gud ikke bare benytter dem som med deres lærde, dype og kristelige foredrag bestiger talerstolen. Men også en enkel håndverkersvenn eller hvem det så er, kan Gud benytte i sin tjeneste til å gå rundt i husene og tale med folk om Jesus, privat eller ved større eller mindre oppbyggelsesmøter og bekjenne den Herre Je-

sus til synderes frelse. Hvor ofte har det ikke båret rik frukt og velsignelse!

Bekjenn den Herre Jesus og hans kjærlighet til syndere, så mange som selv er blitt Guds barn, enten du er eldre eller yngre. La deg ikke hindre av de mange meninger, det stive formvesen eller den vantro tidsånd som i våre dager er mer herskende enn noensinne før, der man liksom «vil legge et åk på disiplenes skuldre». Men se i Bibelboken hva Gud sier du skal gjøre for ham til dine medmenneskers timelige og evige vel.

«Den som ikke er med meg, er imot meg, og den som ikke samler med meg, han spredde,» sier Jesus. Gjør noe for Jesus, følg Herrens kall, du skal få det igjen i de rettferdiges oppstandelse! Er du kalt til frihet og er virkelig frigjort i Kristus, så benytt friheten i Herrens tjeneste.

Du far og mor, tal med dine barn om Jesus og frelsen i ham; be med og for hverandre. Du søster og bror, tal med hverandre om Jesus, bekjenn ham hvor du ferdes om du selv har funnet ham. Men har du enda ikke funnet ham, så la deg finne av ham. Han går og leter etter deg, han som går omkring og kaller på syndere til omvendelse: «Kom,» sier han, «her skal du finne hvile for din sjel.» Gå ikke lenger ubekymret for din sjel! Alle som vil til himlen, må fødes på ny. Spør deg selv: «Er jeg født på ny, er jeg et Guds barn, elsker jeg den Herre Jesus, bekjenner jeg hans navn for verden i min omgangskrets, er jeg tatt ut fra verden, elsker jeg

helst ensomhet, eller brødrenes samvær, der det tales om Jesus og det som hører Guds rike til; er jeg salig på blodets regning ved den forløsning som er skjedd ved Jesus Kristus?»

Det er godt å være kommet i et slikt forhold til sin Frelser. Men ved den derimot, som ikke er født på ny; han kan ikke komme inn i Guds rike om han så er det mest dannede og ærbare menneske i verden. Glem ikke den nye fødsel; rettferdiggjort av troen har du fred med Gud, ved forsoningens blod! Glem ikke det, prøv deg etter Guds ord før det blir for sent. «I dag er nådens tid, i dag er Gud å finne.»

Mel: Farvel du brede strede

Kom dyrekjøpte sjele, Med Jesu eget blod, Her er ei tid å dvelle, Med verdens falske fred; Det fort mot aften lakker, Og natten stunder til, O kom, din Jesus venter! Han frelse vil din sjel.

Hvor lenge vil du nøle, Før enn at du vil gå Fra syndens skitne søle, Når Gud deg elsker så, At han vil deg opptage Til barnerett igjen, Og siden deg oppdrage For seg og himmelen.

Nå nådens dør er åpen For alle syndere Og Jesus står og roper: O kom, o syndere! La verdens glede fare Med all sin falske fred I Jesu blod alene Er evig salighet

M. F.

Guds trøst til deg er Jesus Kristus

Av Olav Hermod Kydland

Når mine urolige tanker blir mange i mitt hjerte, da opplever din trøst min sjel. (Sal 94:19)

Noe av det mest karakteristiske for mennesket er at det har evnen til å tenke og dra slutninger.

Tankelivet kan imidlertid ofte volde store problemer for en kristen. det kan være uro og bekymringer om framtida, livet i denne verden og utviklingen i folke- og samfunnslivet.

Det er også bekymringsfullt å se på tilstanden og utviklingen i kirke- og bedehuslivet. En er vitne til at verdslig tankegang med underholdning og støyende musikk godtas av stadig flere og fører til uro, nød og splittelse i forsamlingene.

Hvordan skal det gå med meg og mine nærmeste? spør mange. Det ser gjerne mørkt ut. Noen har gjerne kastet seg ut i verdens fornøyelser og vil ikke gå dit Gud ord forkynnes. Redselen for at de skal bli fanget av alkohol og narkotiske stoffer, tar gjerne søvnen fra foreldre. Ja, selve tanken på at noen av våre kanskje skal gå fortapt, er forferdelig.

Hvordan skal det så gå med meg selv? Jeg føler meg ofte så lunken og kald. Jeg har mange ganger så liten lyst til å lese Guds ord og for-

sømmer ofte bønner. Mitt gamle menneske, kjødet, plager meg dag og natt. Djevelen frister meg og sier at jeg ikke kan være en kristen, jeg som tenker og lever slik som jeg gjør. – Herre hjelp meg!

Hør! Guds trøst til deg er Jesus Kristus. Jesus kom til jord for å frelse syndere som plages av vonde og syndige tanker, gjerninger og ord. Fra Golgata kors lød det et «fullført». Jesus beseiret denne verdens fyrste og hans åndehær på korset. Vegen oppad er nå fri, og du skal få legge av synden og alt som tynger deg hos Jesus. Du skal få leve i syndenes forlatelse og takke for Jesu Kristi rettferdighetsdrakt som han har kledd deg i. – Han har omsorg for deg!

Betraktning for 18. september i andaktsboken «I lys av Ordet», utgitt av Stiftelsen På Bibelens Grunn.

NYTTÅRSLEIR

på Bibelskolen på Fossnes

Lørdag 29.12.2001 – Tirsdag 1.1.2002

Informasjon og påmelding til Marit og Ingar Gangås, tel 33 36 17 75 innen 15. desember 2001.

Alle hjertelig velkommen!

Forkynnar Godtfred Nygård er flytta heim til Herren

Godtfred Nygård døydde brått 10. september 2001 i heimen på Bømlo. Dødsbodet kom uventa. Han hadde tala på møte dagen før, og hadde lova å tala både på Solgry og i Vestfold no i

haust, noko han gledde seg til. Men ingen veit kor lang tid Gud gir oss på jord. Difor seier Han i sitt Ord at me må vaka og vera førebudde på at kvar dag kan verta den siste. «Ver difor budde, de òg! For Menneskesonen kjem i den timen de ikkje tenkjer det.» (Matt 24:44)

Som nummer 4 av 5 sysken vart han fødd på Rubbestadneset i 1922, der han budde heile livet bortsett frå ein vinter på Svalbard og ei tid på bibelskulen på Fjellhaug i Oslo. Han kom tidleg i arbeid på motorfabrikken Wichmann og vart finmekanikar. Under krigen var det vekkjing. Godtfred vart vekt og reiste til bibelskulen på Fjellhaug. Sjølv har han mange gonger vitna om kor vanskeleg det vart for han der: «Dette er ikkje noko for meg, eg kan berre reisa heim att.» Men det gjorde han ikkje, og fekk mellom andre høyra Øivind Andersen si forkynning av lov og evangelium. Lyset rann og han fekk sjå seg løyst i det Jesus har gjort. Han kunne stemma i songverset: «Da jeg fikk se at jeg en synder var, En fattig sjel som intet i seg har, Da fikk jeg se det blod på korset rant, Og legedom for sjelesmerten fant.»

Lammets blod som rann for våre synder, kan gjera oss visse på frelse. Det er det største me kan finna her på jord. Dette ville Godtfred gjerne at så mange som mogeleg skulle få tak i og sjå som sitt. Han begynte å reisa som forkynnar, først i Misjonssambandet og seinare i Lekmannsmisjonen. Mange rundt om i bygdene vil sakna røysta som no er tagna. Og mange sit att med stor takksemd for det som Godtfred Nygård fekk nåde til å bera fram i sitt vitnemål frå talarstolen. Han var rett fram, han tala enkelt og det gjekk frå hjarta og til hjarta. Ved sida av Alvoret med å forkynna, hadde han eit smittande humør og dei gode historiene kom ofte fram. Godtfred har flytta, men vitnemålet hans lever vidare i minnene. Måtte me alle ta til oss ordet frå Heb 13:7: «Kom i hug leiarane dykkar, dei som har tala Guds ord til dykk! Legg merke til utgangen av livsferda deira, og følg etter dei i deira tru.» Vitnemålet hans var at me skal bli berga for himmelen ved trua på Jesus. Lat oss følgja etter Godtfred si tru på Jesus Kristus som frelsar. Godtfred vart første gong gift i 1956 med Ruth, og dei fekk 4 born. Etter at Ruth døydde, gifta han seg att med Liv. Dei fekk 3 born. Det er tungt å missa mann og far, og lat oss tenkja på kona Liv og dei 7 borna og barneborna, og ta dei med i våre bønner. Godtfred var svært glad i alle sine, og hans største ynskje var å få møta dei att i himmelen. Me lyser Guds fred over minnet til Godtfred Nygård.

Magne Ekanger

Gud er sitt folks lys, vandre i dette lys!

Av Eusebio Alvis, Peru

Og dette er det budskap vi har hørt av ham og forkynner dere: Gud er lys, og det er ikke noe mørke i ham. Dersom vi sier at vi har samfunn

med ham, men vandrer i mørket, da lyver vi og gjør ikke sannheten. Men dersom vi vandrer i lyset, likesom han er i lyset, da har vi samfunn med hverandre, og Jesu, hans Sønns blod renser oss fra all synd.

1Joh 1:5-7

Menneskets fremste problem i møte med Gud er synden. På grunn av den er mennesket skilt og utstøtt fra Guds herlighet. (Rom 3:23, Ef 2:1-2, 1Joh 8:10) Dette var også apostlenes situasjon. Men ved vår Herre Jesu Kristi nåde ble de kalt og tok i mot kallet og ble Herrens apostler. Siden da fulgte de ham i tre år og ble øyenvitner til vår Herre Jesu Kristi jordiske liv og virke. De hørte ham lære og tale og var vitne til hans under og store velgjerninger. På bakgrunn av denne erfaring og kunnskap kan apostelen Johannes vitne og si: «Det som vi har sett og hørt, det forkynner vi for dere.» (1Joh 1:3)

Det budskap apostelen Johannes

forkynner til kjent og ukjent er dette: Gud er lys! Han er det motsatte av mørke, det finnes intet mørke i ham! Det samme kan sies om Guds sønn Jesus Kristus som var helt og holdent uten synd. (1Pet 2:22)

Når vi taler om lys tenker vi på sollys og elektrisk lys. For lyset må mørket vike. De to kan ikke opptre sammen fordi lyset fortrenger mørket.

Dersom vi en mørk kveld går inn i et mørkt rom kan vi verken se eller vite hva som er i rommet. Men straks vi tenner lyset forsvinner mørket og vi kan se tingene i rommet; bord, stoler, pyntegjenstander etc. Lyset plasserer vi ikke lavt nede, men høyt oppe for at det skal lyse opp i hver en kroker.

Men de lys vi her taler om kan ikke lyse opp menneskets indre og trenge inn til det innerste hjertelivet. Men Guds lys trenger inn i menneskets vesen og avkler hele mennesket i ånd, sjel og legeme og avslører menneskets mørke. Dette har vi mange eksempler på i Bibelen. Nikodemus fikk i Guds lys se at han ikke var gjenfødt. (Joh 3:3-6) Sakkeus kunne i Guds lys hos Jesus ikke hykle med sin synd og ondskap, men bekjente at dem han hadde presset penger ut av, skulle han gi firedobbelt igjen. (Luk 19:8) Den samartian-

ske kvinne kunne på samme vis i Jesu nærvær ikke lenger skjule sitt horeliv.

Alle de som har samfunn med Jesus, er blitt omvendt av Gud selv. For bare den som Gud får omvendt har samfunn med Faderen og lever i sannheten med sitt liv. Dette er en frukt av Guds nåde og miskunnhet.

Det motsatte skjer med hyklerne. De er falske og løgnaktige i sitt hjerteliv.

Den som vandrer i lyset får oppleve store ting i sitt liv. De får leve i Guds forsamling på jord, sammen med menn og kvinner med forskjellig natur og temperament, men de er alle ett i Kristus. Og dersom vi vandrer

i lyset, da har vi samfunn med hverandre, vi er preget av Jesu kjærlighet og har sammen bruk for Jesu, hans Sønnens blod som renser oss fra all synd. Ja, blodet renser oss fra all synd, både som enkeltmennesker og som et samfunn av hellige.

Dette takker jeg Gud for, at jeg som en synder skal få vite at ene og alene blodet som rant for meg på Golgata kors, kan rense meg fra all min synd og elendighet. Det er derfor jeg hver dag må fly til Jesus og be ham om også i dag å rense meg med sitt dyre blod, dette blod for hvilket jeg er evig takknemlig til min himmelske far.

Til norsk ved Jon Espeland

Frigjort!

Av Søren Pederson (1852-1923)

(Teksten er fra Joh 8:30-46. Her gjengir vi første del av teksten.)

Da han talte dette, var det mange som trodde på ham. Jesus sa da til de jøder som var kommet til tro på ham: Dersom dere blir i mitt ord, da er dere i sannhet mine disipler. Og dere skal kjenne sannheten, og sannheten skal frigjøre dere. De svarte ham: Vi er Abrahams ætt og har aldri vært trelle under noen! Hvordan kan du da si: Dere skal bli fri? Jesus svarte dem: Sannelig, sannelig sier jeg dere: Hver den som gjør synd, er syndens trelle. Men trelle blir ikke i huset til evig tid. Sønnen blir der til evig tid. Får da Søn-

nen frigjort dere, da blir dere virkelig fri.

Joh 8:30-36

Jo, det synger en lerce i det ordet «frigjort»! Herre, la den synge nå!

«Sønnen skal frigjøre dere.» «Nei, synden skal frigjøre dere,» sier verden. Ja, sier verden virkelig det? Man må da ikke gjøre en skjult urett. Verden sier – eller tenker: «Riv deg løs fra Gud, lev ugudelig, lev uten denne Jesus og alt det der.» Og nettopp det er synd. «Dere vil ikke høre meg, fordi dere vil ikke sannheten,» sier Jesus.

«Se på disse mørke pietister, som går på saler og bønnemøter – nei fy;

jeg vil være fri, et frigjort menneske som fritt utfolder sin egen natur.» – Er det ikke omtrent så verden mener?

Hva er det da å være virkelig fri?

Jeg kan ikke finne bedre svar enn det en har gitt. Det er å være i sitt rette element, være det man er skapt til.

Se på fisken som fanges på kroken opp i din båt. Den hukes kanskje av kroken og legges i båtens bunn. Er den da ikke fri? Nei, den spreller, for den er ikke i sitt rette element. Men slipp den ut i sjøen igjen. Å, den farer avsted som en pil. Den er «hjemme», den er fri.

Tenk på en gutt som er skapt til sjømann. Men foreldrene vil ikke ha ham den veien; han skal lese, han skal bli prest. Bare han vil lese, lese, skal han få nye klær, slikkeri og sommerferie. Mor går og steller vel for ham, man kan da ikke si at han er i fengsel? Nei, men fri blir han først den dag da han står ombord og ankeret heises og seilene fylles og gutten skal ut som førstereisgutt. Han er kommet i sitt rette element, på sin rette hylle. Tross avskjeden stråler han av glede, han er fri.

Venner, vi har ikke skapt oss selv. Det kan aldri gjøres om. Vi er kommet fra Gud, vi er av hans «ætt». Vi skal tilbake til Gud, vi er aldri lykkelige uten i Ham, vårt rette element.

Dersom vi var skapt til å synde, så måtte vi jo bli lykkeligere og friere jo mer vi fikk av synden.

Men jeg spør om det er slik? At bare man slipper seg riktig løs fra Gud, så er man på sin rette hylle, en fri mann, en fri kvinne. Alle ting i livet ro-

per nei. Det er meget mere slik – at når man våkner av synden, så er man misfornøyd, bitter på hele verden, urolig, ulykkelig. Man har vært der man ikke skulle; man har vært en annen enn den man skulle vært, sviktet seg selv og det gode. Det var noe ondt, en sykdom, en forblindelse, en galskap som kom over en.

Ja, ikke vil alle tilstå dette. Da var det ingen sak. Nei, mange vil forsvare seg. Men innerst inne er det en røst som anklager og dømmer ethvert våkent menneske som synder! Kjære, dersom synden var vårt rette element, da var jo dette umulig; da hadde vi jo bare vært den vi var bestemt til. Var det så noe å ha dårlig samvittighet for?

Jeg vet man kan komme så langt bort fra Gud at man ikke føler meget i samvittigheten. Ikke nå i all fall. Men så kan man likevel se disse folk ømme for sine barn f.eks. De vil nødig slippe dem ut i synden. Barna – å nei, de små kjære fine barna, slippe dem ut i det onde!

Ja, men hvis det er menneskets rette element, da må jo barna trives der som fisken i sjøen. Slipp dem ut!

Nei, nei, når jeg står her og ser ut over menneskenes alminnelige flokk, så er der bare en dypere forklaring på elendigheten, ødeleggelsen, jammen i verden. Vi er en narret, forblindet, forlokket flokk. Det er en motstander av Jesus Kristus, en fiende, som leker med menneskene som katten med musen. Han innbiller oss som han alt innbilte Eva: Bare slipp Gud, bare synd, så blir du din egen gud, så er du fri! Men etterpå piner han oss, piner menneskene her og piner dem i evig-

heten. Det er Satan.

Av alle de fryktelige vers i Bibelen er der ikke mange frykteligere enn tekstens vers 44. Jesus sier til de pene, «fribårne» fariseere: «Dere har djevelen til far, og dere vil gjøre etter deres fars lyster. Han var en drapsmann fra begynnelsen og står ikke i sannheten. *For det er ikke sannhet i ham.* Når han taler løgn, taler han av sitt eget, for han er en løgner og løgnens far. Men fordi jeg sier sannheten, tror dere meg ikke.» (Joh 8:44-45)

Kjære Gud i himlene, la mennesket våkne opp! La oss alle her være våkne.

Men er nå alle som befatter seg med Gud og Jesus, så frie og så glade?

Hvor gjerne jeg ville si ja! Men jeg ville lyve om jeg talte slik. Mange av oss som går jevnt til kirke og til møter og som leser og ber, er ufri, trykkende, uglade, sukkende mennesker. Hva kan det komme av?

Det kommer av at mange «kristne» ikke er kristne, men religiøse, – religiøse «lovmenesker».

De vil ikke leve fritt i synd og verdslighet. De mener det ærlig.

Men de er ikke rukket frem til dette vers 32 i vår tekst: «Dere skal kjenne sannheten, og sannheten skal frigjøre dere.» De setter seg tett under Sinai i stedet for under Golgata. Når det kommer til stykket har de ingen full tillit til Jesu, Guds sønns blods allmektige kraft og betydning. Dette er jo sannheten, at Guds sønns blod gjør oss fri, både fra synden og loven. Jeg er løskjøpt, skal ikke først bli det. «Vi ble forlikt med Gud ved sønnens død, da vi

enda var fiender.» (Rom 5:10) «Gud var i Kristus og forlikte verden med seg selv, idet Han ikke tilregner dem deres overtredelser.» (2Kor 5:19). «Det som var loven umulig for vårt kjøds skrøpelighet, det gjorde Gud.» (Rom 8:3) O under! Tenk, det gjorde Gud! Det som du alltid kommer til kort i, det som vil binde deg, det gjorde Gud engang han sendte sin sønn. Vi er frikjøpt, ikke med gull eller sølv, men med Lammets blod. (1Pet 1:18-19). – Men mange alvorlige, religiøse mennesker er redd blodet, tør ikke kaste seg med hele sin tyngde på Jesu fullbrakte forsoning. De står der og ser seg om etter noe annet. Just som hin slavepike i Afrika. Har jeg ikke fortalt om henne?

Hun var til salgs på markedet. Så kom en rik engelskmann forbi. Han hadde vondt av henne og betalte på stedet den forlangte pris. Man fortalte piken gang på gang at hun var løskjøpt, fri, kunne gå hvor hun ville. Men hun ble stående og ventet liksom på en ny herre eller på – jeg vet ikke hva. Kunne ikke forstå det, trodde det ikke.

Akk, slik står mange blant oss til Jesu løsepenge. Sukkende, ufrie, uvisse om sitt barnekår. De ser bestandig etter noe annet. Det er noen forbedring hos dem, noen forandring, som skal gjøre dem fri; – ikke Sønnen. Han får ikke æren. Golgata gjør dem ikke fri. Hva Jesus gjorde, det veier ikke tungt i deres vektskål, men om de selv bare kunne gjøre noe, ja se da! Derfor synger de ikke om Golgata, opphøyer ikke forsoningen. De kunne aldri ha skrevet dette vers:

«Så är jag frikjöpt, Ingen lag mig fäller, Ty min forlossare är Herren Krist, Hans dyra blod långt mer än

synden galler, Hans dyra verdskuld skylar all min brist.»

Kjære ufrie sjeler, dette må ha en ende. Det må bli annerledes med dere. Jeg vet dere er ærlige; men merker dere ikke synden? Paulus taler jo om det i Rom 7. Budet, forbudet har denne sorgelige evne at man nettopp får mere lyst på det forbudte. Og alt, som ikke er nåde, det er «lov».

Skynd deg å gi Jesus æren, la Sønnen være alene om å frigjøre deg. La dog engang blodet virkelig gjelde!

Det står så klart for meg: Det er i samvittigheten frigjørelsen skjer. Jesus blir din nye samvittighet. Den er hans brudekammer, som Rosenius sier. Der inne hvor dommen og frykten og tvilen har sittet – å, la Ham få sette seg der! Her inne i deg og meg, hvor vi har kjent Gud dypest, alvorligst, her vil Jesus Kristus bo, ikke som dommer, men som Forløser og Frikjenner og Elsker, som det søteste, frieste nådens under. Loven, så hellig den er, kan ikke få lov å komme inn der med en eneste trussel eller dom. Hører du?

«Ja det lyder liflig. Men er det ikke farlig? Er det ikke å synde på nåden?»

– Legg nå merke til hva jeg sier. Det er noe i meg og deg som aldri må slippe fri. Det er vårt kjød. Kjødet skal ikke frigis; det er under dom, det skal dø. Men vi må lære å skjelne mellom vårt kjød, som aldri blir annet enn kjød, og vår samvittighet, vårt forhold til Gud.

Samvittigheten er rensset ved blodet; «du skal intet ha å frykte,» (Es. 54), «jeg har svoret at jeg aldri vil skjenne på deg». I samvittigheten sitter Jesus på alle domstolene, og hos

Ham sitter barnekårets Ånd og roper: «Abba, kjære Far.» Der er all ting fritt og åpent og barnlig for blodets skyld. Vi har ikke atter fått en «trelldoms ånd til frykt». Det ville være å krenke Jesus. Det er å bedrøve Faderen. Hva ville du si om ditt barn hvis det begynner å være tjener i huset, sier «De» i stedet for «du», går og skuler og skjeler og skjelder for deg i stedet for å betro seg med all sin sorg og med all sin synd? «Er barnet sykt, er mitt barn blitt forstyrret, hva er det for en ånd, som er kommet over det?»

– Akk, så forventde vi er blitt! Er det ikke som Luther sier: «Der hvor vi ikke skulle være frie, overfor kjødet nemlig, der tar vi oss friheter, kjeler for kjødet og hva det lyster, men inne i samvittigheten hvor Jesus med sitt blod har gjort oss frie, der er vi bundet og trellaktige og redde for vår egen far.»

Kjære Gud, la din Ånd, barnekårets Ånd, være over alt ditt folk! Bevar oss i «den frihet hvormed Kristus har frigjort oss.» (Gal 5:1). Det er min inderlige bønn at denne tekst i dag og denne preken må gjøre noen trell fri! Så du kan synge med Brorson: «*Guds sønn har gjort meg fri Fra Satans tyranni, Fra lovens dom og dødens bånd*». Så du og jeg har det velsignet klart hver dag, at

Jeg er kjøpt for dyre til Å prøve syndens lokkespill; Jeg blæser av den svinemad Og går til himlen glad.

Amen i Jesu navn.

*Fra boken «Jesus alene» av Søren Pederson, Hans Martiniussens forlag, 1924.
Språket er gitt en lett revisjon.
Red.*

Du må fødes på nytt!

Av Jacob Traasdahl (1838-1903)

En sa da til ham: Herre, er det få som blir frelst? Men han sa til dem: Strid for å komme inn gjennom den trange dør! For mange, sier jeg dere, skal søke å komme inn og ikke være i stand til det. Når husbonden har reist seg og stengt døren, begynner dere å stå utenfor og banke på døren, og si: Herre, lukk opp for oss! Og han skal svare og si til dere: Jeg vet ikke hvor dere er fra. Da begynner dere å si: Vi åt og drakk for dine øyne, og du lærte på våre gater. Men han skal svare: Jeg sier dere: Jeg vet ikke hvor dere er fra. Gå bort fra meg, alle dere som gjorde urett. Dere skal gråte og skjære tenner, når dere får se Abraham og Isak og Jakob og alle profetene i Guds rike, mens dere selv er kastet utenfor. Og de skal komme fra øst og vest og fra nord og sør og sitte til bords i Guds rike. Og se, noen av de siste skal bli de første, og noen av de første skal bli de siste!

Luk 13:23-30

«Fly for ditt liv! Se deg ikke tilbake og stans ikke noe sted på hele sletten. Fly opp i fjellene for at du ikke skal bli revet bort!» (1M 19:17)

Disse ord høktes engang fra englemunn til Lot, Abrahams brorsønn, da Herren ville redde ham og hans familie fra Sodomas ødeleggelse. Der var steget opp et rop til Herrens øre fra denne lastefulle by, et rop som nedkalte Guds straffedoms ildflammer.

Abraham hadde gått imellom og bedt Gud spare den ugudelige by for de rettferdiges skyld som bodde der. Men der fantes ikke så mange, og de som fantes, var alt for meget smittet av Sodomas fordervelse.

Da Lot fortalte sine svigersønner om hvorledes det skulle gå byen, og bad dem redde seg ved flukt, trodde de ham ikke, og tok det for en spøk. – Det ser ikke ut for at Lot hadde klart å gi sine nærmeste respekt for sine ord – for sitt alvor og sin oppriktighet, – og hvilket vitnesbyrd kunne han da gi dem som stod utenfor?

Han var visst et dårlig lys, og det ser ut til å bli stadfestet av det som senere hendte og som til verdens ende vil gi de ugudelige så god anledning til å spotte Guds ord. Lot var i beste fall en «rykende veke», og det var bare på grunn av Guds uendelige langmodighet og sin onkels forbønn, at han ikke omkom i flammehavet.

Englene, som kom med redning, oppfordret ham med sin hustru og sine to døtre, til å rømme fra byen, som var bestemt til ødeleggelse, i største hast.

Det ser ikke ut for at det var så lett for ham å lyde Guds frelsesbefaling, for han nølte, og da tok englene både ham, hans hustru og hans to døtre ved hånden og førte dem ut. Og etter å ha ført dem utenfor byporten, sa den ene engelen til Lot: «Fly for ditt liv. Se deg ikke tilbake og

stans ikke noe sted på hele sletten. Fly opp i fjellene for at du ikke skal bli revet bort!»

Slik lyder ropet også til oss i dag på bots- og bededag. Der viser seg truende uværsskyer på tidens kirkehimmel. Etter Herrens eget ord, skal der være stor likhet mellom Noas og Lots dager, og Menneskesønnens dager, når de kommer.

Legger vi ikke allerede nå merke til hvordan denne verdens fyrste oppegger sine barn til raseri mot Herren og hans salvede? Merker vi ikke hvordan han ordner sine hærskarer og legger våpnene til rette? Kan vi ikke hvert øyeblikk vente å høre at mørkets store general, Antikrist, har stått frem?

Det som holder ham tilbake – den samfunnsorden som er skapt ved kristendommen – blir angrepet fra alle sider, og det viser seg at den har svake røtter i samfunnet. Som et opprørt havs bølger, bryter heden-skapet inn til ødeleggelse. Et fryktelig mørke, der dødens lynstråler allerede krysser, viser seg i horison-ten. Og ve deg du Guds menighet om du som Lot er sløvet og åndelig bedøvet av den farlige verdensånd, for da vil redslene komme over deg, som «veene over den som er med barn».

«Fly for ditt liv», du som enda er utenfor livssamfunn med Herren. I vår tekst hører du om en mann som spør Frelseren om det er få som blir salige. Og på dette spørsmål får han et gripende svar: «Kjemp for å komme inn gjennom den trange port! For

jeg sier dere: Mange skal søke å komme inn, men ikke være i stand til det.»

Men enda er porten åpen, og enda er det mulighet for frelse. Men vær ikke lik den nølende Lot – det kan koste deg livet! Han hadde nok mange venner og bekjente som ville holde ham igjen. Han hadde nok store eiendommer som det falt tungt for ham å forlate – og skatter som han så gjerne ville ha med seg; men han måtte forlate alt. Alt ble til bytte for ilden, og han kunne bare bli frelst med sin egen person.

Slik vil det også gå med deg i den trange port, om din sjel virkelig skal bli frelst. Den trange port er den omvendelsens og tilintetgjørelsens nød hvor Herren bryter ned vårt stolte, kjødelige sinn og gjør oss til arme syndere som bare kan frelses av pur og idel nåde.

Du kommer ikke opp på Frelsens berg med ett selvisk, ubrutt **jeg**. Du får ikke med deg ett lass av Sodomas varer og herligheter, for det er under dommen og skal bli et bytte for ilden. Nei, ikke engang dine såkalte gode gjerninger som du i din naturlige tilstand har utført i Sodoma, slipper fri den ødeleggende ild. Alt må forgå.

Du kan heller ikke få med deg noen hjelpere for å komme inn gjennom porten, enten de nå kalles tårer, bønner, gode bestemmelser, hat til synden, ydmykhet, eller noe navn som kan nevnes her. Alle disse hjelpere faller om ved den trange port, og syndenødens flammer gjør ende på dem.

Bare **nøden** arbeider på samme måte som englene tok Lot og hans familie ved hånden for å føre dem ut av Sodomaporten. Så vil også Herrens mektige nåde gripe deg og føre deg igjennom. **Nød** og **nåde** må til, om du skal komme igjennom, ja nød og Den Hellige Ånds hjelp.

Å, hvor mange omgås vi ikke som er kommet til porten, og har slått leir der. «For barnet er kommet til modermunnen, men det er ingen kraft til å føde» (2Kong 19:3) De åndelige fødselsveer avtar isteden for å tilta. Man strever ikke alvorlig, man er iblant dem som søkte å komme inn, men som ikke kom inn.

Brødre! La oss gjøre bot for disse sjeler på denne botsdag; det er sannelig også meget vår skyld, – de virkelig kristnes skyld – at de ikke kom igjennom. Har det lydt klart fra vår munn og fra vårt liv, så disse ulykkelige kunne forstå hva det gjelder?

Eller har menighetens forkynnelser og bekjennelse vært så utydelig og ubestemt, at arme frelsesøkende ikke engang har fått øye på den trange port? De ser bare på en tåket fromhetsvei, som de bruker sine naturlige krefter for å kunne følge.

Overgangen fra død til liv er kanskje ikke kommet til syne hos oss – og hvilken skyld har vi da ikke for at disse sjeler blir gående i tussmørket?

Så har det vel også vært dårlig stelt med den inderlige kjærlighet som skulle nøde dem til å komme inn. I kirkens første, varme dager, ble de vakte og bekymrede sjeler som

hadde behov for rettledning og ledelse, oppsøkt av de kristne. Sammen med dem bøyde de kne for nådens trone. De la frem for dem på en praktisk, inderlig og gripende måte evangeliets frelsessannheter, og slapp dem ikke før de hadde vært redskaper i Herrens hånd til å føre sjelene gjennom den trange port.

Jeg minnes fra min egen, åndelige barndomstid hvorledes vi prøvde å hjelpe de mange bekymrede sjeler. En gang var flere av oss samlet under en høy festningsmur for å rope til nådens Gud om hjelp til en arm, bekymret sjel. Han bøyde kne midt iblant oss. Vi ba, og han stønnet i dyp sjelekval. – Plutselig sprang han opp, med lovsangsjubel i sin sjel: Snaren var ødelagt og fuglen var fri. Herren hadde forvandlet hans fengsel, som «vannstrømmer over tørt land».

Å, måtte vi våkne opp, kjære brødre og søstre – våkne opp til en levende erkjennelse av, at også vi har skyld i at ikke disse mange bekymrede sjeler som vi har omkring oss, kommer til en overgang fra døden til livet.

Men det er også en annen klasse mennesker som vi har et stort ansvar for. Det er disse som Frelseren taler om når Han sier: «Når husbonden har reist seg og stengt døren, begynner dere å stå utenfor og banke på døren, og si: Herre, lukk opp for oss! Og Han skal svare og si til dere: Jeg vet ikke hvor dere er fra. Da begynner dere å si: Vi åt og drakk for dine øyne, og du lærte på

våre gater».

Her har vi en stor skare såkalte kristne som vi møter i Guds hus, og også ved Herrens bord. Dette er slike som nok gjerne vil la seg belære av kristendommen, blir kristelige og snille mennesker, men som aldri har stått stille for denne sannhet: «Du må fødes på nytt.»

Det er mange av dere tilstede i denne stund, og først vil jeg rette et alvorsord til dere. Å, om Guds ånd kunne ringe slik for dere tillike med klokkene i de høye kirketårn, at en botsdag kunne begynne å oppgå i deres sjeler. Hva hjelper det vel at dere går inn og ut i Guds hus og møter opp ved Herrens bord, når dere aldri for alvor har trengt igjennom den trange port? Hva hjelper deres gode forsetter, deres kristne almisser og deres vakre, moralske oppførsel, når dere ikke ved egen opplevelse og erfaring er blitt kjent med gjenfødselsens dype hemmelighet?

Den som ikke er født på ny, skal ikke se Guds rike, om han i livet var så from som en engel. Hør hva Jesus sier til dem som gjerne vil bli frelst, men som ikke er kommet gjennom den trange port, som kom forsent og ropte: «Herre, lukk opp for oss»! Han vil svare dem: «Jeg vet ikke hvor dere er fra. Gå bort fra meg, alle som gjorde urett. Dere skal gråte og skjære tenner, når dere får se Abraham og Isak og Jakob og alle profetene i Guds rike, mens dere selv er kastet utenfor.»

For en redselsfull forutsigelse! Den gjaldt vel først og fremst de som påstod at de var Abrahams barn

uten å ha Abrahams tro; men den gjelder sannelig tillike deg, du som har navn av en kristen, som på mange måter har antatt en kristendomsform, men mangler dens liv.

Kjære sjel, våkn opp før det blir for sent. Bots- og bededag kaller deg til alvorlig ettertanke, men tro ikke at du kan unngå den evige gråt og tenners gnissel med å felle tårer på denne dag. Det er mange slike bønemennesker i helvete.

Tro heller ikke at det hjelper å øke tallet på dine forsetter, som er så sørgelig brutt. Luther sier at «veien til helvete er brolagt med gode forsetter».

– Nei en ting hjelper: Lytt alvorlig til Guds ord! Ta det med deg inn i ditt lønnkammer. Tal med Gud om din tilstand og søk Åndens lys – da blir det «Bedrøvelse etter Gud sinn, som virker omvendelse til salighet, som ingen angrer.» (2Kor 7:10)

Men brødre og søstre, er vi uten skyld når vi ser disse skarer av åndelig døde medvandrere? Omgås vi slik med dem, at vi kan si som Paulus: «Jeg er ren for alles blod. For jeg har ikke holdt noe tilbake, men forkynt dere hele Guds råd.» (Apg 20:25-26)

Ja, Herre Gud, måtte du gjøre denne bededag til en botsdag for oss! Hvor sløvt og slapt har ikke vårt vitnesbyrd vært så mang en gang! Hvor lite inntrengende er vår kjærlighet og vår iver!

Men om mange av rikets barn blir utelukket og store skarer av utvortes bekjennere står utenfor, så

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring.

skal der komme en strøm av lykkelige sjeler fra øst og vest, fra nord og fra syd, og sitte til bords i Guds rike, – arme hedningsjeler som hørte og trodde evangeliets budskap. Et budskap som mange av disse munnkristne hadde vært med på å bringe dem. Og da går disse avslutningsord i vår tekst i oppfyllelse: «Og se, noen av de siste skal bli de første, og noen av de første skal bli de siste!»

Vi gleder oss når vi hører om kristendommens seier i hedningland. Vi gleder oss når vi tenker på de mange fra Zulu, Madagaskar og Santalistan som det norske folk har bragt livets evangelium. De har forlatt hedenskapets mørke og fryder seg nå i salighetens lys. Skal vi som nyter denne gleden og fryder oss ved frukten av vårt misjonsarbeid, skal vi få være sammen med disse frelste i den store bryllupsfest? – Det måtte være forferdelig for Noas tømmere menn å se seg utestengt og forlagt da arken løftet seg med frelse i syndfloden. De hadde vært med, – og med slit og kav og bygget arken, og nå – –

Måtte så denne bots- og bededag bli til velsignelse for våre sjeler! Måtte dere, mine kjære venner, få nåde til å trenge inn gjennom den smale port til virkelig livssamfunn

med den dyrebare Frelser. Hør den herlige innbydelse i dagens epistel: «Nå vel, alle dere som tørster, kom til vannene! Og dere som ingen penger har, kom, kjøp og et, ja kom, kjøp uten penger og uten betaling vin og melk! Hvorfor veier dere ut penger for det som ikke er brød og deres fortjeneste for det som ikke kan mette? Hør på meg! Så skal dere ete det gode, og deres sjel skal glede seg ved de fete retter». (Jes 55:1-2)

Merk deg her: Om porten er trang, så er der ikke trangt hos Gud. Der blir trangt når vårt arme, selviske og egenrettferdige JEG skal krympes til et intet; men det er jo ikke trangt når Gud forbarmer seg over synderen.

Akk om han bare fikk lov til å forbarme seg. Han sier jo selv: «Jeg har behag i barmhjertighet, ikke i offer». Han fremstiller nådens rikdom med bilde av store vann – kom da og drikk, du tørste sjel! Senk deg med alle dine behov i dette nådens dyp, – «Gud unner deg det så gjerne».

Amen.

*Fra prekensamlingen «Livet i Guds Sønn», bots- og bededag.
Noe språklig revidert.
Red.*